

Sygnatura akt II C 141/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca Sędzia SR A. S.

Protokolant sekr. sąd. M. U.

po rozpoznaniu w dniu 9 listopada 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa R. Ś.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1817 zł (jeden tysiąc osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt II C 141/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 grudnia 2016 roku skierowanym przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W., powód R. Ś. reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 7 835,23 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 18 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 17 maja 2016 roku uszkodzeniu uległ pojazd marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność E. N.. Sprawca zdarzenia miał zawartą umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił na rzecz poszkodowanej kwotę 3 071,35 złotych. Powód zlecił niezależnemu rzeczoznawcy wykonanie wyceny kosztów naprawy tego pojazdu, który ustalił, iż przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody wyniesienie 10 906,58 złotych. Wierzytelność z tytułu kosztów naprawy tego pojazdu została przeniesiona na powoda w drodze umowy cesji zawartej z E. N.. Powód wskazał, iż dochodzona pozwem kwota stanowi różnicę pomiędzy wysokością rzeczywiście poniesionej szkody (10 906,58 zł) a kwotą przyznaną przez ubezpieczyciela, tj. 3 071,35 zł.

(pozew k. 4-7, pełnomocnictwo k. 39)

W odpowiedzi na pozew z dnia 17 maja 2017 roku pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany potwierdził, iż w postępowaniu likwidacyjnym przyznał na rzecz poszkodowanej kwotę 3 071,35 zł tytułem kosztów naprawy pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...), uszkodzonego w wyniku zdarzenia z dnia 17 maja 2016 roku, za które odpowiedzialność ponosi pozwany. Pozwany zakwestionował przyjętą przez powoda stawkę za roboczogodzinę oraz rodzaj części użytych do naprawy pojazdu.

(odpowiedź na pozew k. 41-41 odw., pełnomocnictwo k. 42, odpis krs k. 44-48)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W wyniku zdarzenia drogowego z dnia 17 maja 2016 roku uszkodzeniu uległ samochód marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność E. N.. Sprawca zdarzenia objęty był w tej dacie ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym zakładzie ubezpieczeń.

(okoliczności bezsporne).

Umową cesji zawartą w dniu 25 sierpnia 2016 roku E. N. przeniosła na powoda prawo do odszkodowania za naprawę pojazdu przysługującego jej względem pozwanego w związku z uszkodzeniem pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

(umowa cesji k. 11)

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., na podstawie decyzji z dnia 2 czerwca 2016 roku przyznał i wypłacił na rzecz poszkodowanej E. N. odszkodowanie z tytułu kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...), w kwocie 3 071,34 złotych.

(decyzja i kalkulacja – w załączonych aktach szkody k. 53)

Na wniosek strony powodowej (k.5) postanowieniem z dnia 12 czerwca 2017 roku Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego do spraw wyceny pojazdów i techniki samochodowej na okoliczność ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...) z uwzględnieniem średniej stawki za roboczogodzinę w zakładach naprawczych na terenie Ł. i rynkowych cen części przy uwzględnieniu jedynie tych uszkodzeń, które powstały w wyniku zdarzenia z dnia 17 maja 2016 roku, jednocześnie wzywając stronę powodową do uiszczenia zaliczki na wydatki związane z wydaniem opinii przez biegłego. Pomimo zakreślonego terminu zastrzeżonego pod rygorem pominięcia czynności połączonych z wydatkami, powód nie uiszczył zaliczki, jak również nie złożył wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych w tym terminie. Powyższe skutkowało pominięciem dowodu z opinii biegłego.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Zgodnie z art. 822 § 1 kc, przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

W myśl z kolei art. 363 § 1 kc naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

W myśl art. 363 § 2 kpc, jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili.

Zgodnie z treścią art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. DZ. U. z 2013r., poz. 392) poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej (OC) może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia (art. 34 ust. 1 powołanej ustawy).

Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej (art. 36 ust. 1 powołanej ustawy).

W tym miejscu należy wskazać, iż R. Ś. był legitymowany czynnie do wzięcia udziału w procesie w charakterze powoda w związku z nabyciem przez niego od poszkodowanej wierzytelności z tytułu szkody w przedmiotowym pojeździe na podstawie umowy przelewu wierzytelności. Tym samym, powód wstąpił w prawa dotychczasowego wierzyciela, przysługujące wobec pozwanego z tytułu przedmiotowej szkody w pojeździe i należnego, a nie wypłaconego jeszcze odszkodowania, na podstawie art. 509§1 i 2 k.c. Powód może zatem skutecznie realizować uprawnienia poprzedniego wierzyciela również w zakresie dochodzenia należności na drodze sądowej.

W sprawie bezsporny jest fakt zaistnienia zdarzenia, którego skutkiem było uszkodzenie samochodu stanowiącego własność E. N. oraz cesja wierzytelności na rzecz powoda. Nie było również wątpliwości, że sprawcą szkody był samoistny posiadacz pojazdu, ubezpieczony w zakresie OC u pozwanego. Spór stron niniejszego procesu koncentrował się na ustaleniu wysokości szkody.

Udowodnienie przesłanek odpowiedzialności pozwanego, stosownie do zasady wyrażonej w art. 6 k.c., spoczywało na powodzie. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa bowiem na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 6 k.c. i 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne.

W przedmiotowej sprawie powód dla wykazania, zgodnie z zasadą wynikającą z powyższych przepisów, wysokości szkody, ostatecznie przedstawiał jedynie dowód z prywatnej opinii rzeczoznawcy, na okoliczność kosztów naprawy samochodu. W toku postępowania Sąd na wniosek powoda dopuścił dowód z opinii biegłego do spraw wyceny pojazdów i techniki samochodowej. Wobec faktu, iż pozwany kwestionował wysokość należnego odszkodowania, niezbędnym było przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego jako posiadającego wiadomości specjalne w zakresie niezbędnym do dokonania ustaleń faktycznych. Wobec tego, że w określonym terminie powód nie uiszczył zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego, Sąd pominął czynność połączoną z wydatkami na podstawie art. 130⁴ § 4 kpc. Wprawdzie pełnomocnik powoda rozprawie w dniu 9 listopada 2017 roku podnosił, że zaliczka została uiszczona w dniu 23 października 2017 roku i okazał dowód wpłaty, jednak ustalono, że kwota 800 zł, do uiszczenia której powód został zobowiązany postanowieniem z dnia 12 czerwca 2017 roku (doręczonym jego pełnomocnikowi w dniu 22 czerwca 2017 roku – k. 56) została wpłacona na rachunek Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi. Niezależnie od tego wpłata została dokonana po upływie długiego czasu od określonego terminu, a także w kilkanaście dni przed terminem rozprawy. Powód nie wyjaśnił przyczyn nie wykonania zobowiązania w terminie określonym. Wezwanie biegłego do podjęcia akt dopiero po rozprawie w dniu 9 listopada 2017 roku spowodowałoby znaczne opóźnienie w rozpoznaniu sprawy.

Zgodnie z art. 278 i 279 kpc opinią biegłego jest wyłączenie opinia sporządzona przez osobę wyznaczoną przez sąd po dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego. Opinia biegłego sporządzona na polecenie strony i złożona do akt sądowych nie może być traktowana jako dowód w postępowaniu. W piśmiennictwie i orzecznictwie przyjmuje się, iż złożone do akt ekspertyzy opracowane na zlecenie stron należy traktować jedynie jako wyjaśnienia stanowiące

poparcie stanowisk stron. Nawet w sytuacji, w której są one sporządzane przez stałego biegłego sądowego, nie stanowią one dowodu, o którym mowa w art. 278 § 1 k.p.c. Jeżeli zatem strona dołącza do pisma procesowego ekspertyzę pozasądową i powołuje się na jej twierdzenia i wnioski, należy ją traktować jako część argumentacji faktycznej i prawnej przytaczanej przez stronę. Natomiast gdy strona składa ekspertyzę z intencją uznania jej przez sąd za dowód w sprawie, wówczas istnieją podstawy do przypisania jej także znaczenia dowodu z dokumentu prywatnego (art. 245 k.p.c.). Pozasądowa opinia rzeczoznawcy, jako dokument prywatny, stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która ją podpisała wyraziła zawarty w niej pogląd, nie korzysta ona natomiast z domniemania zgodności z prawdą zawartych w niej twierdzeń. Natomiast oparcie orzeczenia na pozasądowym oświadczeniu biegłego stanowiłoby uchybienie procesowe. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 25 września 2014 roku, w sprawie o sygn. akt I ACa 431/14, opubl. L., oraz (...))

Nie jest rzeczą sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17.12.1996 w sprawie sygn. akt: I CKU 45/96, OSNC 1997 r., Nr 6-7, poz. 76). Jeśli zatem strona nie przedstawia dowodów, to uznać należy, że dany fakt nie został wykazany (udowodniony). Ponadto sprawa niniejsza ma charakter odszkodowawczy, a obie strony były reprezentowane przez profesjonalnych pełnomocników. Przyjęcie, że w tego rodzaju sprawach sąd powinien każdorazowo przeprowadzić z urzędu dowód z opinii biegłego (mimo braku inicjatywy strony, która zgłosiła wniosek generujący koszty, a następnie kosztów tych nie zapłaciła), prowadziłoby do naruszenia zasady kontrydiktoryjności procesu cywilnego i bezstronności sądu.

W tym stanie rzeczy, w ocenie Sądu, z dowodów zaoferowanych przez powoda nie wynika, jaki był uzasadniony koszt naprawy pojazdu w związku ze zdarzeniem z dnia 17 maja 2016 roku, poza bezsporną, uznaną przez pozwanego kwotą 3 071,34 złotych.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd powództwo oddalił.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia swoich praw. Ponieważ to powód jest stroną przegrywającą, obowiązek uiszczenia wynikłych stąd kosztów spoczywa na nim. Koszty te obejmują łączną kwotę 1817 złotych, w tym 1800 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego pozwanego, oraz 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

O wynagrodzeniu pełnomocnika pozwanego Sąd orzekł w oparciu o § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804), a o wysokości opłaty od pełnomocnictwa na podstawie załącznika do ustawy z dnia 16 listopada 2006 roku „o opłacie skarbowej” - Dz. U. Nr 225, poz. 1635 ze zm.